

TERIER CZESKI
(Český Teriér)

Pochodzenie: Republika Czeska

Data publikacji obowiązującego wzorca: 11.03.1997

Użytkowanie: dawniej terier do polowania na lisy i borsuki, dzisiaj trzyma się go raczej jako psa do towarzystwa.

Klasyfikacja FCI: grupa 3 teriery
sekcja 2 teriery małe
Próby pracy nie są wymagane.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Terier czeski powstał w wyniku planowego skrzyżowania psa sealyham teriera i suki teriera szkockiego. Zamierzano utworzyć lekkiego psa do polowania, o krótkich kończynach, dobrze pigmentowanego, pojętnego, o małych, opadających, praktycznych uszach i sierści łatwej do pielęgnacji. Twórcą rasy był Frantisek Horák z Klánovic k/Pragi, który zaczął ją hodować w roku 1949. W roku 1959 jego psy zostały po raz pierwszy pokazane na wystawie jako teriery czeskie. Uznanie rasy przez FCI nastąpiło w roku 1963.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies o krótkich kończynach, dobrze zbudowany i umięśniony, o długiej sierści, prostokątnej sylwetce i opadających, średniej wielkości uszach.

WAŻNE WYMIARY:

	psy	suki
Idealna wysokość w kłębie	29 cm	27 cm
Długość głowy	21 cm	20 cm
Szerokość głowy	10 cm	9 cm
Obwód klatki piersiowej (mierzony za łokciami)	45 cm	44 cm
Długość tułowia	43 cm	40 cm

ZACHOWANIE/CHARAKTER:

Spokojny, bez cech agresji, łatwy do prowadzenia, miły i wesoły pies do towarzystwa, z rezerwą wobec obcych. Psy tej rasy są wyjątkowo łagodne i zrównoważone.

GŁOWA:

W kształcie długiego, tępo zakończonego, ale nie szerokiego klina. Górna linia mózgowcaszki tworzy z górną linią kufy kąt ostry.

Mózgocaszka między uszami niezbyt szeroka, zwęża się stopniowo w kierunku łuków nadoczołowych. Kości policzkowe są średnio wystające. Guz potyliczny wyraźnie wyczuwalny. Bruzda czołowa mało zaznaczona.

Stop niewielki, ale widoczny.

Trzewioczaszka:

Trufla nosowa dobrze uformowana, barwy ciemnej. U psów szaroniebieskich jest czarna, u mleczno-kawowych wątrobianą. Grzbiet nosa prosty.

Uzębienie: szczęka i żuchwa silne, zwarte w zgryzie nożycowym lub cęgowym. Obustronny brak M-3 nie jest traktowany podczas oceny jako wada. Zęby są mocne, regularnie rozstawione, pionowo ustawione.

Wargi umiarkowanie mięsiste, dobrze przylegające.

Policzki niezbyt uwypuklone.

Oczy średniej wielkości, dość głęboko osadzone, o łagodnym wyrazie. Przykryte opadającą ku przodowi sierścią. U osobników szaroniebieskich oczy są brązowe do ciemnobrązowych, u mleczno-kawowych mają barwę jasnobrązową.

Uszy średniej wielkości, tak mocno załamane, że przykrywają całkowicie otwór uszny. Ich osadzenie jest dość wysokie, przylegają jednak dobrze do policzków. Mają kształt trójkątny, z krótszym bokiem od strony załamania.

SZYJA:

Średnio długa i mocna. Od kłębu ma linię skośnie wznoszącą się. Skóra na szyi jest nieco luźna, jednak nie tworzy podgardla.

TUŁÓW:

Wydłużony.

Linia górna nie jest prosta, gdyż partia lędźwiowa i jej przejście w zad tworzą lekkie uwypuklenie.

Kłęb nie jest mocno zaznaczony, szyja dość wysoko osadzona.

Grzbiet silny o średniej długości.

Lędźwie stosunkowo długie, szerokie, umięśnione i lekko wypukłe.

Zad silnie rozwinięty, miednica miernie opadająca. Guzy biodrowe są często wyżej usytuowane od kłębu.

Klatka piersiowa raczej cylindryczna niż głęboka i płaska. Żebra wysklepione.

Brzuch pojemny, lekko podciągnięty, słabizny wypełnione.

OGON:

Za idealną długość uważa się 18-20 cm. Osadzony nisko, jest stosunkowo gruby. W spokoju opadający z lekkim zagięciem na koniuszku. Gdy pies jest pobudzony, nosi ogon poziomo lub wyżej, szablasto zagięty.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie proste, równoległe ustawione, o mocnej kości.

Lopatki muskularne.

Łokcie luźne, jednakże nie odstające na zewnątrz, ani wciśnięte do wewnątrz.

Łapy duże o wysklepionych palcach i mocnych pazurach. Opuszki silnie rozwinięte i pełne.

Kończyny tylne powinny być równoległe, silne, dobrze kątowne i mocno umięśnione.

Podudzia krótkie.

Stawy skokowe dość wysoko położone, silne.

Łapy mniejsze od przednich.

RUCH:

Swobodny, wydajny, żwawy i wytrwały. W galopie pies jest wolny, ale wytrzymały. Przednie kończyny kierują się prosto do przodu.

SKÓRA:

Mocna, gruba, bez pofałdowań i podgardła, o odpowiedniej pigmentacji.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos długi, cienki, delikatny, ale mocny, lekko falisty, połyskliwy, nie za obfity. Teriery czeskie są strzyżone. Na przedniej części głowy nie skraca się włos, ma on tworzyć brodę i wąsy. Pozostawia się także długi włos na kończynach, spodniej części klatki piersiowej i na brzuchu. W kondycji wystawowej sierść na górnej powierzchni szyi, łopatkach i grzbiecie nie powinna być dłuższa niż 1 do 1,5 cm. Nieco krótsza na bokach tułowia i ogonie. Bardzo krótki powinien być włos na uszach, policzkach, bokach szyi, łokciach, udach, podudziach i w okolicy odbytu. Przejścia między partiami strzyżonymi a sierścią naturalnej długości muszą być stopniowe i łagodne.

Umaszczenie:

Może być dwojakie:

- szaroniebieskie (szczenięta rodzą się czarne),
- mleczno-kawowo-brązowe (szczenięta rodzą się czekoladowo-brązowe).

U obu odmian dopuszcza się żółte, szare lub białe znaczenia. Występują one na głowie (broda, policzki), na szyi, piersi, brzuchu, kończynach i wokół odbytu. Bywa, że biały jest koniec ogona i kołnierz wokół szyi. Jednakże maść podstawowa musi zawsze przeważać.

WZROST I WAGA:

Wysokość w kłębie: wynosi 25 do 32 cm.

Idealny wzrost dla psa 29 cm.

Idealny wzrost dla suki 27 cm.

Waga nie powinna być niższa od 6 kg lub przekraczać 10 kg.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia. Są nimi:

- słaba kość,
- niedopigmentowany nos (depigmentacja stała lub sezonowa),
- krótkka, słabo rozwinięta lub spiczasta kufa o słabym uzębieniu,
- brak jednego siekacza,
- zbyt duże, wylupiate oczy,
- zbyt duże lub za małe uszy, noszone asymetrycznie, bądź innego kształtu niż przewiduje wzorzec,
- grzbiet zbyt długi, za krótki lub miękki,
- krzywe przednie kończyny, nieprawidłowa ich postawa,
- zbyt delikatna lub za gruba sierść.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- agresja lub nadmierna lękliwość,
- brak więcej niż 4 zębów, brak 2 lub więcej siekaczy, kły wychylone ku przodowi.
- przodozgryz lub tyłozgryz,
- entropium bądź ektropium ,
- obwód klatki piersiowej przekraczający 50 cm,
- zakręcony lub nad grzbietem noszony ogon,
- chody nieskoordynowane, podrygujące lub skurcze podczas ruchu „Scottie Cramp” – choroba znana u terierów szkockich,
- sierść przegowana po ukończeniu przez psa drugiego roku życia,
- kręcony, gruby lub watowaty włos,
- biel przekraczająca 20 % powierzchni ciała, biała łata na czole,
- waga mniejsza niż 6 kg lub przekraczająca 10 kg,

Psy posiadające wyraźne wady fizyczne lub odchylenia psychiczne powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra umieszczone w worku mosznowym.